

дългава завоеванията си къмъ сѣверъ, поради запрѣщаванъето на Австрия; за това той бѣше принуденъ да се обърне противъ турска Албания. Успѣхътъ придружаваше на вредъ черногорското оружие: Спицца, Антивари, Дулцино капитулировахъ; редъ идваше до Скутари, градъ отъ който нѣкои укрѣпления бѣхъ вече взети; но настанъ прѣмирието на Русия съ Турция; — то спрѣ по-нататъшнитѣ побѣди на черногорцитѣ.

Така се свърши тѣзи блистателна за черногорцитѣ война, която бѣше подкачена отъ тѣхъ съ кремъчни стари пушки, безъ топове и други нови оръдия, — а на конецъ достави на побѣдителитѣ юнаци скорострѣлни пушки и цѣла артиллерия, състояща се отъ топове най-нова система, всичко това бѣше плѣнено отъ турцитѣ.

Въ врѣме на всичката русско-турска война, черногорцитѣ поддържахъ най-достойно своята вѣкова слава и вредъ се показахъ герои; но за съжалѣние, тѣ знаяхъ малко новата военна наука и употреблението на артиллерията. У тѣхъ всичко е отивало по старому; даже за храненъето на войската у тѣхъ не е съществувало никакво интендантско вѣдомство: женитѣ носяхъ на мж-жетѣ си храна по нѣкога далечъ по цѣли часове; поради това, черногорцитѣ не могли да се дигатъ и на далечни експедиции.

Наедно съ черногорцитѣ дѣйствувахъ и бошнацитѣ, макаръ че тѣхнитѣ дѣйствия никога не можяхъ да получатъ широко развитие, поради различни прѣпятствия, поставяни тѣмъ отъ Австрия. Тѣзи монархия на Хабсбургитѣ постоянно поддържаше раздори въ лагеря на възстанъжитѣ. Това не стигаше; австрийскитѣ погранични власти позволихъ на турцитѣ да прѣминатъ по австрийската земя и да нападнатъ изотзадъ позицията на Бошнацитѣ при Черъ-потокъ. Деспотовичъ, като никога не очакваше таквъзъ подло нападанъе, бѣ разбитъ, побѣгна въ Австрия, гдѣто го хваняхъ и запрѣхъ